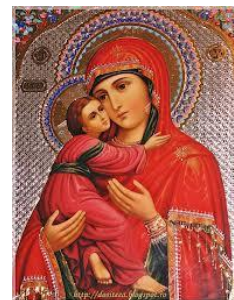




PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz



CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul II, nr.18, Luna DECEMBRIE 2014

Din cuprins:

- ❖ Despre Sfinții Brâncoveni;
- ❖ Sfinți în Decembrie;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăture duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Să facem cunoștință...;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.



Programul liturgic pe Luna Decembrie 2014

- ❖ **6 Decembrie 2014, Sâmbătă:** Sfântul Ierarh Nicolae; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **7 Decembrie 2014:** Sfânta Muceniță Filoteea de la Curtea de Argeș; Duminica a 27 – a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **14 Decembrie 2014:** Duminica a 28 – a după Rusalii a Sfinților Strămoși (Pilda celor poftiți la masă); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **21 Decembrie 2014:** Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sfinților Părinți după trup ai Domnului); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **25 Decembrie 2014, Joi: Nașterea Domnului (Crăciunul);** ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **26 Decembrie 2014, Vineri:** Soborul Maicii Domnului; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **28 Decembrie 2014:** Duminica după Nașterea Domnului, (Fuga în Egipt); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie.

„Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie.” (Ioan 4. 10)

Iată minunatul răspuns dat de Mântuitorul femeii samarince din Sihar, care L-a întrebat cum de vorbește cu ea, iudeu fiind. Ne aflăm acum în perioada premergătoare Nașterii Domnului, prilej de meditație la iubirea de oameni a lui Dumnezeu. La Nașterea Sa îngerii au cântat: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire!”, prefigurând prin aceasta taina unirii cerului cu pământul și a tuturor oamenilor la un loc prin răstignirea Mântuitorului pe Cruce. Dar așa cum ziceam mai înainte, Nașterea Domnului este



prilej de meditație pentru noi. Inevitabil, gândind la rece, ne întrebăm cum de Făcătorul nostru a vrut să ia chipul făpturii? Fiul este Chipul Tatălui, iar omul este zidit după Chipul Fiului. Dar cum S-a deșertat Fiul pe Sine atât de mult, încât să ia chipul robului, cu toate slăbiciunile firii noastre omenești, în afară de păcat? Astfel, ne ducem cu gândul la vorbele spuse de Domnul nostru Hristos către femeia samarineancă. Dumnezeu a vrut să se facă om, dar omul nu a înțeles și nici nu a cunoscut. Împăratul și Făcătorul întregii lumi a venit între ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Drept răsplată pentru această smerenie, firea omenească I-a oferit ca loc de naștere ieslea din Betleem, pentru că în casă nu mai era loc.

Dar cum ar fi fost dacă Iisus S-ar fi născut într-un palat și înconjurat de slavă deșartă? Atunci omul s-ar fi mândrit și mai mult și ar fi crezut că are dreptul să fie tratat de Însuși Dumnezeu ca un împărat și încă ar mai fi avut pretenția că Dumnezeu este dator să slujească omului. După cum oamenii de atunci nu au înțeles sensul nașterii Domnului și pilda smereniei Sale, așa și noi astăzi nu înțelegem (mai bine-zis nu vrem să înțelegem) că pentru a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu, trebuie să ne smerim asemenea Fiului. Citind în Sfânta Scriptură, aflăm că Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har. Iar de la Sfinții Părinți învățăm că Dumnezu S-a făcut om ca pe om să-I facă dumnezeu, iar scopul vieții noastre este dobândirea Duhului Sfânt. Deci având atâta știință, nu ar fi mai bine ca atunci când ne amintim de momentul Nașterii Domnului, de coborârea Lui pe pământ, noi să alergăm înaintea lui Dumnezeu și să-I zicem: Noi vrem să ne urcăm la cer? Ca într-o joacă de copii (pentru că nu întâmplător Mântuitorul a zis că nu vom moșteni Împărăția cerurilor de nu vom fi asemenea copiilor), dacă femeia samarineancă L-ar fi cunoscut pe Mântuitorul atunci când El i-a cerut apă, ea ar fi zis: Ba dă-mi Tu mie să beau! Și noi, atunci când auzim că Dumnezeu iarăși S-ar face om pentru mântuirea noastră, ar trebui să zicem: Ba ne facem noi dumnezei după har! Când El ar zice că vrea să se asemene omului, noi ar trebui să-I zicem: Ba noi vrem să ne asemănăm Ție, Doamne! Când este vorba de lucrurile mărunte omenești, ne ambiționăm ca să le dobândim, dar când este vorba de cele sufletești și cerești, ne lăsăm păgubași ca și când nu am mai fi noi înșine. Dar ce se întâmplă? Cumva ne dedublăm personalitatea? Cumva sufletul nostru nu locuiește în trupul nostru? Sunt cumva trupul și sufletul două entități diferite?

Prilejul sărbătorii Nașterii Domnului trebuie să ne fie amintire permanentă, nu doar o dată pe an. De ne vom aminti lucrul acesta și pilda smereniei Mântuitorului, atunci vom căuta în fiecare zi să ne îndumnezeim câte puțin și să primim har peste har de la Duhul Sfânt. De câte ori poate, nu va fi venit Dumnezeu la noi prin slujitorii Săi, prin frații Lui mai mici, să ne ceară bunăvoința inimii, ca El să ne dea harul Său, iar noi vom fi răspuns că nu-i cunoaștem?! Ne amintim cuvintele lui Hristos: „Cine vă primește pe voi, pe mine Mă primește. Cine se leapădă de voi, se leapădă de Mine”. Și totuși nu vedem mâna lui Dumnezeu întinsă spre noi prin slujitorii Săi, care ne cer puțină apă spre potolirea setei lor trupesti, pentru a ne da apa vieții. Pentru că slujitorii nu au găleată să scoată apă din fântâna cea adâncă a înțelepciunii (pentru că nu au nevoie să scoată, Dumnezeu coborând asupra lor din Înțelepciunea Sa), noi ne lepădăm de ei și nu credem că Dumnezeu ne sfințește pe noi prin ei, indiferent de vrednicia sau nevrednicia lor. Și atunci, când Mântuitorul va vrea să vină în inima noastră, noi neavând loc în

casa sufletului nostru din cauza mândriei și a tuturor răutăților noastre, Îl vom trimite să Se nască iarăși în ieslea dobitoacelor.

Ar fi de dorit să Îi facem loc în sufletul nostru și atunci când vom prăznui Nașterea Sa, fiecare dintre noi să-I zică: Vino și sălășluiește în ieslea sufletului meu! Ba într-al meu! Ba într-al meu!... Abia atunci credința noastră va fi asemenea darurilor Magilor: aur, tămâie și smirnă. Să-L primim pe Hristos prin slujitorii Săi și să nu așteptăm ca apa vieții să iasă din pământul în care toți vom merge la ceasul plecării din lumea aceasta, ci să se coboare asupra noastră de sus, de unde Mântuitorul S-a coborât pentru ridicarea noastră la cer!

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI (4)

Mărturii ale vremii despre arestarea și moartea Domnitorului (III)



Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns în luna Decembrie a anului 2014. De aceea, pentru a încheia anul comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni, vom prezenta în cele ce urmează alte mărturii despre arestarea și moartea Sfinților Martiri, precum și evenimentele premergătoare canonizării.

„Duminică, 26 august, zi hotărâtă pentru primirea solemnă a solului suedez Grotus de către sultan; ...Înainte de primire am fost martorii unei scene demne de plâns, pedeapsa mult timp amânată a celui mai nenorocit dintre domni: domnul Țării Românești cu toată casa lui... Sultanul a dat un firman ca să fie prins de viu și adus la Constantinopol cu toată casa lui. Așa s-a și făcut fără zăbavă și ei au așteptat multă vreme la Iedi Kule o moarte groaznică, fiind între timp supuși la chinuri grele ca să-și mărturisească averile lor. În cele din urmă, aproape omorându-i, au izbutit să le afle. În sfârșit astăzi au fost duși la locul de execuție. E o piață lângă Serai, în fața Galatei, unde se face de obicei execuția oamenilor de seamă. La margine este o galerie acoperită în care stă sultanul să privească. Într-adevăr și cu acest prilej sultanul Ahmet a fost de față.

Primul care-și pierdu capul sub sabie a fost mareșalul, ginerele domnului, și în același chip pieriră în sânge doi copii. Mai rămânea al treilea, un băiețuș de doisprezece ani, care tremura înspăimântat; când călăul îl apucă să-i taie copilul strigă cât putu: "La vârsta mea pot eu avea o vârstă așa de mare...? Dă-mi voie să-mi trăiesc tinerețea, vei vedea cu câtă credință îți voi sluji. Dacă pe mine creștin mă vei slobozi cu iertarea ta, mă voi face musulman, dacă de asta ține iertarea mea". Îndată aceste cuvinte au fost transmise sultanului și acesta a trimis vorbă lui Brâncoveanu întrebându-l: "Dacă el, ca părinte, îngăduie fiului său să-și schimbe legea, ca să-și păstreze viața?" Bătrânul a suspinat adânc și a simțit cu cruzime în inimă această nouă lovitură a vorbelor prostești ale copilului. Deși evlavie se lupta în el cu dragostea părintească, totuși

evlavie a învins dragostea și cu glas limpede a spus: "Din sângele nostru n-a mai fost nimeni care să-și piardă credința". (Francisc Gosiciecki, iezuit, în Solia cea mare a lui Stanislaw Chometowski...).

Andrea Memmo, plenipotențiarul Veneției la Înalta Poartă, descrie într-un răvaș emoționant momentul mazăririi: "Duminică, 15 august, de dimineață, s-a tăiat capul bătrânului principe al Valahiei, tuturor fiilor lui și al unui boier care îi era vistiier. Iată cum s-a făcut: încă de dimineață Sultanul Ahmed se puse într-un caiac împărătesc și veni la Serai, pe canalul Mării Negre, în fața căreia era o piață unde a adus pe Brâncoveanu Voievod, pe cei patru baieti ai lui și pe vistiierul Văcărescu. I-au pus în genunchi unul lângă altul, la o oarecare depărtare. Un găde le-a scos căciulile din cap și sultanul i-a muștrat făcându-i haini. Apoi li se deteră voie a face o scurtă rugăciune. Înainte de a se ridica securea deasupra capului, au fost întrebați de voiesc să se facă turci și atunci vor fi iertați. Glasul cel înăbușit de credință al Brâncoveanului răsună și zice înspăimântat de această insultă: «Fiii mei! Iată toate avuțiile și tot ce am avut am pierdut; să nu ne pierdem însă sufletele! Stați tari și bărbătești, dragii mei, și nu băgați în seamă moartea. Priviți la Hristos Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit! Credeți tare întru aceasta și nu vă mișcați, nici vă clătinați în credința cea pravoslavnică!». La aceste cuvinte, Ahmed se făcu ca un leu turbat și porunci să li se taie capetele. Gădele înfiorător ridică securea și capul marelui vistiernic Văcărescu se rostogoli pe pământ. Apoi începu cu uciderea copiilor, începând cu cel mai mare. Când gădele ridică securea la capul celui mai tânăr dintre copii, Mateiaș, numai de 12 ani, acesta se îngrozi de spaimă. Sărmanul copilaș, văzând atâta sânge de la frații săi și de la Văcărescu, se rugă de sultan să-l ierte, făgăduindu-i că se va face turc. Însă părintele său, domnul Brâncoveanu, al cărui cap a cazut la urmă, înfruntă pe fiul său și zise: «Mai bine să mori în legea creștinească decât să te faci păgân, lepădându-te de Iisus Hristos pentru a trăi câțiva ani mai mult pe pământ». Copilașul ascultă, ridică capul și cu glas înțepet zise gădelui: «Vreau să mor creștin! Lovește!». În urmă ucise și pe Brâncoveanu. O, Doamne, Doamne, pana-mi tremură când scriu execuția ce am văzut și mă întreb: putut-a fi de față cineva și să nu fi plâns, văzând capul nevinovatului Mateiaș, tânăr, tinerel, rostogolindu-se pe jos, lângă capul părintelui său, care se apropie de al părintelui, părând a-l îmbrățișa!".

Trupurile mucenicilor au fost aruncate în apele Bosforului, iar capetele lor au fost purtate triumfal în sulite pe străzile Constantinopolului, după care au fost expuse la poarta Seraiului și apoi aruncate și ele în mare. Câțiva creștini evlavioși au cules din valurile mării rămășițele pământești ale Brâncovenilor și, în taină, le-au îngropat în biserica Mănăstirii Panaghia Camariotissa de pe Insula Halki, zidită de împăratul Ioan al II-lea Paleologul și refăcută de Sfântul Constantin Brâncoveanu.

Soția domnitorului, Maria, și ceilalți membri ai familiei rămași în viață au rămas închși la Constantinopol până în martie 1715, fiind apoi exilați la Kutai, pe țărmul răsăritean al Mării Negre, până în 1716. Atunci au fost eliberați și au putut reveni în Țara Românească. În anul 1720, doamna Maria a adus în țară osemintele mucenicești ale soțului său, acestea fiind înmormântate în Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București. Pe lespede de marmură albă de



deasupra mor-mântului, împodobită cu elemente decorative în stil brâncovenesc, nu este precizat numele voievodului, pentru că turcii nu îngăduiau acest lucru unui condamnat la moarte pentru «hainie» (trădare). Deasupra mormântului doamna Maria a așezat o candelă de argint, filigranată, pe care era scris în slavonește: «Această candelă ce s-au dat la Sfinti Gheorghe cel Nou, luminează unde odihnesc oasele fericitului domn Io Constandin Brâncoveanu Basarab Voievod și iaste făcută de doamna măriei sale, Maria, carea și măria-sa nădăjduiește în Domnul iarăși aice să i se odihnească oasele, iulie 12 zile, 7228 (1720)».

Ceea ce este de asemenea important de consemnat este faptul că locul de îngropăciune al voievodului a fost cunoscut la început în familie, iar cu timpul acest adevăr a fost cunoscut întrucâtva și în obștea Bucureștiului. La 22 de ani de la așezarea osemintelor Sfântului Constantin în cripta Bisericii Sfântul Gheorghe Nou, la 20 iulie 1742, nepotul său «Costandin Basarab Brâncoveanu, Biv Vel Stolnic», care închina Mănăstirii Sfântul Gheorghe Nou o moșie, care îi rămăsese «de la fericitul întru pomenire moșul meu Costandin Vodă Brâncoveanu», arătând de asemenea că bunicul său la acest «sfânt lăcaș nu numai ctitor desăvârșit iaste», ci aici «și oasele fericitilor întru pomenire moșilor și a tot neamul nostru sunt astrucate». Această mărturie întărește ceea ce doamna Maria consemnase pe candelă.

Lucrurile încep să se descopere în anul 1914, când se împlineau 200 de ani de la martiriu, atunci când istoricul Nicolae Iorga a cerut Parlamentului României ca ziua de 15 august să fie comemorată după cuviință în memoria voievodului Martir Constantin Brâncoveanu. La începutul lunii iulie a aceluiași an, istoricul Virgil Drăghiceanu publica un articol despre candela de deasupra mormântului brâncovenesc și inscripția ei, care arată răspicat că osemintele voievodului sunt în Biserica Sfântul Gheorghe Nou. Dascălul bisericii de atunci, Ion Ungureanu, afirma că el este cel care a descoperit candela cu inscripția ei. Comisiunea monumentelor istorice a luat hotărârea de a cerceta mormântul voievodal din partea dreaptă a sânului Bisericii Sfântul Gheorghe Nou. În decembrie 1932 au avut loc cercetări arheologice care au atestat faptul că sub lespede de marmură fără pisanie se află osemintele voievodului mucenic pentru Hristos Constantin Brâncoveanu.

S-a format o comisie de medici specialiști, condusă de profesor doctor N. Minovici și profesor doctor F. Rainer, care a făcut expertiza osteologică și au descoperit o tăietură pe a cincea vertebră cervicală, datorată lovirii cu un corp tăios, arătând că atât craniul, cât și scheletul au aparținut unui bărbat viguros. De față la scoaterea osemintelor din mormânt a fost însuși primul Patriarh al României, Miron Cristea. În 17 februarie 1933, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca sfintele oseminte ale voievodului să fie reînhumate tot în Biserica Sfântul Gheorghe Nou, iar într-o altă ședință, la începutul lunii aceluiași an, s-a hotărât ca înhumarea să aibă loc în anul 1934, când se împlineau 220 de ani de la martiriul domnitorului. Moaștele au fost puse într-o raclă de lemn, înfrumusețată cu elemente decorative brâncovenești, lemnul fiind luat dintr-un bătrân stejar din curtea palatului brâncovenesc de la Mogoșoaia. Aproape un an și jumătate a stat sicriul cu sfintele oseminte în sfântul altar al Bisericii Sfântul Gheorghe Nou, după care, într-o amplă procesiune religioasă, la 21 mai 1934, sicriul cu osemintele voievodale a fost coborât în mormântul de unde fuseseră dezgropate. Ideea

canonizării Sfinților Martiri Brâncoveni a fost lansată la ședința Sfântului Sinod prezidată de Patriarhul Miron Cristea, la 30 noiembrie 1934. După 58 de ani, în zilele de păstorire ale părintelui Patriarh Teoctist, Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române avea să aprobe trecerea în rândul sfinților a voievodului martir Constantin Brâncoveanu, a fiilor săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și a ginerelei său, vistiernicul Ianache Văcărescu, stabilindu-se zi de praznic 16 august.

După prezentarea acestor materiale despre Sfinții Martiri Brâncoveni, putem constata cu bucurie că acești Sfinți Români au un loc aparte în conștiința neamului nostru. Mai mult decât atât, prin mijlocirile lor, ocrotesc în continuare țara noastră, dar și pe românii din lumea întreagă. „Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi!” (Psalmul 67. 36).

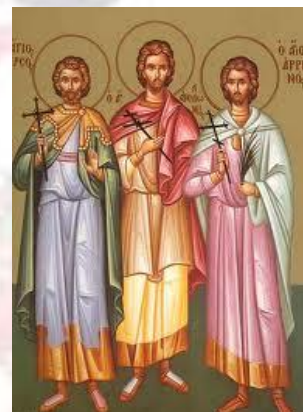
SFINȚI ÎN DECEMBRIE

14 Decembrie 2014: Pătimirea Sfinților Mucenici Tirs, Levchie și Calinic

Aceștia au trăit în vremea împărăției lui Decius (250-253) și a lui Cumvrichie, dregătorul, care stăpânea părțile Bitiniei și Nicomidiei, locul care a odrăslit pe Sfinții Mucenici Tirs, Levchie și Calinic.

Oarecând, venind Cumvrichie dregătorul în cetatea Cezareei din Bitinia și arătându-se el foarte râvnitor pentru închinarea la idoli, încât silea pe toți să li se închine, Sfântul Levchie, bărbat cinstit dintre cei dintâi din cetate și slăvit cu învățătura, îndemnându-se de bună voia sa, a mers către dregător și, arătându-i deșertăciunea idolilor, a mărturisit pe Hristos, Mântuitor și Dumnezeu adevărat, îndemnându-l și pe el să lase întunericul și să umble în lumină. Aceasta auzindu-l, dregătorul, plin de mânie, a poruncit să-l bată pe Sfântul Levchie de i-au strujit carnea de pe trup și rămânând tare în credință, a poruncit de i-au tăiat capul.

Deci, mergând dregătorul la Helespont, l-a întâmpinat pe el marele viteaz Tirs și i-a zis: "Este oare liber a grăi fiecare ce voiește înaintea voastră, sau trebuie să se supună, fără a scoate vreun cuvânt?" Iar dregătorul a zis: "Este liber și nimănui nu-i este luată această libertate, dacă vorbește cineva spre folosul obștei". Și a mărturisit și Sfântul Tirs, liber și cu toată îndrăzneala, pe Hristos, că este Mântuitor și Dumnezeu, și a muștrat pe tiran, că fără dreptate silește pe oameni să cinstească chipuri cioplite din lemn și din piatră, care nu sunt dumnezei. Și a zis: "Eu am ales credința creștinească cea curată și adevărată". Și, nevrând el să jertfească idolilor, a poruncit dregătorul de l-au bătut peste obraz, i-au sfărâmat gleznele, legându-i la un loc mâinile și picioarele, i-au băgat ace în pleoape și i-au înțepat ochii, i-au sfărâmat picioarele cu măciuci de aramă și i-au turnat plumb topit pe spinare, însă, prin darul lui Hristos, a rămas nevătămat, cu toate aceste chinuri cumplite. L-au băgat apoi, cu capul în



jos, într-un butoi cu apă și îndată s-a spart vasul; l-au aruncat jos de pe un zid înalt, într-un loc unde erau țepi și cuie ascuțite, dar, cu puterea lui Hristos, a rămas nevătămat.

Și, murind dregătorii Cumvrichie și Silvan, au adus în locul lor dregător pe Vavdos. Acesta, punând pe Sfântul într-un sac, l-a aruncat în mare și, spărgându-se sacul, a fost scos de îngerul Domnului la uscat, dar l-au dat din nou la chinuri grele. A fost dus la rugăciune în capiște idolească, și s-au surpat idolii, l-au dat să-l mănânce fiarele, și ele nu s-au atins de el și, iarași, l-au bătut, încât cădea și carnea de pe el. Atunci a adus la credința lui Hristos și pe Sfântul Calinic, care era slujitor idolesc, socotind aceasta, cu mintea sa, că Hristos este Dumnezeu, Care, numai cu numele Său, face să cadă idolii; că dus fiind în cetatea Apolonia, Sfântul Tirs a doborât și a surpat la paământ, prin rugăciunea sa, pe toți idolii deșertăciunii. Și asemenea minuni făcea și Sfântul Calinic, că a surpat pe idolul ce se cinstea acolo. Sfântului Calinic i s-a tăiat capul, iar pe Sfântul Tirs, băgându-l într-un sicriu, au început să-l taie cu fierăstrăul și nemaiputând slugile să tragă fierăstrăul, Sfântul și-a dat sufletul la Dumnezeu, făcându-se glas din cer, care arăta binele ce-l aștepta pe Sfânt. Și se face prăznuirea lor la locul unde au pățimit, care este aproape de Elean.

18 Decembrie 2014: Pomenirea Sfântului Mucenic Sebastian și a celor împreună cu dânsul: Zoe, Tranchilin, Nicostrat, Claudiu, Castor, Tiburtie, Castul, Marcelin și Marcu



Aceștia au fost pe vremea împărăției lui Dioclețian și Maximian (284-305). Dintre toți, Sfântul Sebastian era unul din sfinții împărăției. S-a născut în Galia, dar a crescut la Milano, de unde se și trăgea neamul său. A cunoscut din copilărie, pe Hristos și, măcar că intrase în armata împărătească și era comandant al ostașilor din Roma, în ascuns a rămas ucenic înfocat al Domnului. Gândul lui era să ajute ucenicilor să mărturisească credința, la ceasul greu al chinurilor. Așa a făcut el mai întâi cu cei doi frați Marcelin și Marcu. Că, răbdând ei multă vreme la închisoare și puși fiind la tot felul de chinuri, se hotărâse să li se taie capetele. Dar părinții lor, Tranchilin și Marcia, păgâni fiind, aproape că i-au înduplecat pe ei, cu lacrimile lor, să se lepede de credința în Hristos. Acestea auzind, Sfântul Sebastian, prin cuvântul său și prin puterea minunii ce s-a făcut prin el atunci, că a vindecat de muțenie pe Zoe, femeia lui Nicostrat, scriitorul împărătesc, fiind ea de șase ani mută, i-a întors pe toți să stea cu bărbăție în credință, în fața chinurilor. Și s-au plecat a crede în Hristos, Nicostrat și femeia lui, Zoe. Și fericitul Sebastian îi învăța că datori sunt să fie prieteni împăraților, dar în ascuns, fiecare din ei să fie creștini desăvârșiți. Și s-au botezat atunci, prin Sfinții Policarp, preotul și prin fericitul Sebastian, ca la șizeci de ucenici, între care Tranchilin și Marcia, părinții Sfinților Marcelin și Marcu, Claudiu eparhul și copiii lui, Hromatie, eparhul Romei și fiul său Tiburtie.

Și era atunci episcop în Roma fericitul Gaius. Și se adunau creștinii, pentru Sfintele Taine, în casa lui Castul, dregător împărătesc, fiind și acesta creștin, în taină, împreună cu cei ai casei sale. Și fericitul Gaius, episcopul, a hirotonit diaconi pe frații Marcelin și Marcu și pe

Tranchilin tatăl lor, l-a sfințit preot, iar pe fericitul Sebastian, ca unul ce purta haine ostășești, l-a făcut apărător al Bisericii. Și pornindu-se prigoana împotriva creștinilor, atunci au fost prinși Nicostrat, Claudiu, Castor, Tiburtie, Castul și Zoe și în multe feluri chinându-i, și-au dat sufletul. Deci și Tranchilin preotul a fost ucis cu pietre la mormântul Sfântului Pavel Apostolul, iar feciorii săi, diaconii Marcelin și Marcu, au murit spânzurați cu capul în jos și străpunși de lănci. Iar fericitul Sebastian, fiind chemat de Dioclețian și mărturisind credința în Hristos, din porunca împăratului a fost luat ca țință și ostașii au tras cu săgeți în tot trupul lui; și fiind el încă viu, i-au zdrobit trupul cu toiege și așa, tăiat în bucăți, și-a dat sufletul la Dumnezeu. Și se află sfintele lui moaște în catacomba Sfântului Sebastian din Roma, până în ziua de astăzi.

21 Decembrie 2014: Pomenirea Sfintei Mucenite Iuliana cea din Nicomidia

Aceasta a trăit în zilele lui Maximian împăratul (304-311), fiind fiică din părinți de neam ales, care au logodit-o cu un oarecare sftetic împărătesc, anume Elevsie. Și, vrând el să facă nunta, Sfânta n-a primit, căutând să scape de însoțirea nunții cu un păgân. Și zicea ea: "De nu te vei face mai întâi eparh al cetății acesteia, nu voi face nunta cu tine." Iar când tânărul s-a făcut eparh, i-a zis: "De nu te vei întoarce, din legea idolilor, la credința în Hristos, nu primesc nunta cu tine." Deci, Elevsie, spuse tatălui ei toate. Și neputând tatăl ei să o întoarcă de la credința în Hristos, a dat-o în mâinile eparhului, logodnicul ei, să facă ce va voi. Și, stând eparhul la judecată și neizbutind să o înduplece, dezbrăcând-o, a bătut-o cu vine de bou crude și, spânzurând-o de cosițe, a ținut-o până ce s-a dezlipit pielea de pe cap. Apoi i-a ars coastele și i-a pătruns trupul cu fiare arse în foc și, legându-i mâinile, a aruncat-o în temniță. Și stând ea la rugăciune, i s-a arătat vrăjmașul tuturor în chip de înger, îndemnând-o să jertfească la idoli și să scape. Iar Sfânta l-a făcut pe el de a spus singur, fără voie cine era.



Deci, iarăși, aducând-o la eparhul și stând ea neschimbată în dragostea ce avea către Hristos, au aruncat-o într-un cuptor ars până la roșu și, răcindu-se în chip minunat, pe mulți i-a adus la credința lui Hristos. Deci, biruind toate muncile, Sfânta și-a primit sfârșitul prin sabie. Iar când s-a logodit cu Elevsie a fost de șaisprezece ani, iar când s-a făcut mireasa lui Hristos, prin mucenicie, avea optsprezece ani.

28 Decembrie 2014: Sfinți douăzeci de mii de Mucenici, ce au ars în Nicomidia.



Nelegiuitul împărat Maximian (304-311), întorcându-se biruitor din războiul ce purtase împotriva etiopienilor și socotind că zeii și idoli i-au adus lui biruință în lupte, a voit să aducă jertfele cele de mulțumire zeilor, în Nicomidia. Deci, a trimis în toate părțile vestitori, ca să pornească pe toți supușii săi să se închine, împreună cu împăratul, la chipurile zeilor ce erau acolo. Drept aceea, s-a adunat în

cetatea aceea mulțime nenumărată de popor, de nu încăpea prin case și petrecea pe ulițe, și pe câmpul din vecinătate, așteptând porunca împăratului. Și era praznicul Nașterii Domnului, din anul 304 de la mântuirea lumii. Și printre cei aduși cu sila de ostași, se afla mulțime multă de creștini care, nevoind să meargă la capiștea idolească și aflând că în biserica cetății, Sfântul Antim, episcopul Nicomidiei, săvârșește Liturghie, au mers în mare număr la biserică și ascultau slujba ce se săvârșea acolo.

Deci Maximian, aflând de aceasta, s-a mâniat și trimițând ostași, aceștia au încuiat pe dinafară ușile bisericii, ca să-i dea foc și să ardă pe creștini. De aceea, aflând episcopul, s-a grăbit a boteza pe cei ce nu erau încă botezați, și i-a împărtășit pe toți cu Dumnezeieștile și Preacuratele Taine, îmbărbătându-i să primească moartea pentru Hristos. În vremea aceasta, slujitorii împărătești au aprins lemnele și flăcările au cuprins toată biserica și toți creștinii dinăuntru au ars ca niște făclii vii. Iar pe ulițele cetății, ostașii tăiau cu săbiile pe cei ce mărturiseau credința în Hristos. Și au pierit atunci ca la 20 000 de Mucenici. Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

EVENIMENTE PAROHIALE



Sâmbătă, 8 Noiembrie 2014, de Praznicul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil, părintele paroh, împreună cu un grup de credincioși, au mers în pelerinaj la Mănăstirea Ortodoxă Greacă „Sfinții Arhangheli” din Levin. Sfânta Liturghie s-a slujit în limbile greacă și engleză de părinții Paul Patitsas de la Biserica Ortodoxă Greacă din Auckland și Amphilochios de la Episcopia Greacă. La strună corul a fost alcătuit de părintele Meletios, părintele monah Savvas și părintele Nicolae Floroiu, care au dat răspunsurile în limbile greacă, engleză și română. La slujbă au participat credincioși ortodocși greci, români, sârbi, englezi, dar și credincioși de alte confesiuni. După Sfânta Liturghie, s-a făcut o procesiune cu icoana Sfinților Arhangheli în jurul Sfintei Biserici. În final, s-a organizat o Agapă frățească pentru toți cei prezenți.

Duminică, 23 Noiembrie 2014, după Sfânta Liturghie, s-a săvârșit Taina Sfântului Maslu, în care s-a sfințit untdelemnul. S-au făcut rugăciuni pentru iertarea păcatelor, dar și pentru sănătatea trupească și sufletească a credincioșilor, bine știind că boala trupului este urmarea bolii sufletului. Dar prin căința sinceră și iertarea de la Dumnezeu, prin rugăciunile preoților și prin ungerea cu untdelemn, noi toți putem dobândi vindecare, pentru că toți oamenii greșim înaintea lui Dumnezeu. Însă purtând sarcinile unii altora, vom împlini Legea lui Hristos!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

„Fiul meu, dacă te-ai pus chezaș pentru prietenul tău, dacă ai dat mâna pentru altul, atunci te-ai prins prin făgăduieli ieșite din gura ta și te-ai legat prin cuvintele gurii tale. Fă dar, fiul meu, aceasta: o, izbăvește-te. Și fiindcă ai căzut în mâinile aproapelui tău, du-te și cazi la picioarele aproapelui tău și-l roagă; nu da somn ochilor tăi, nici dormitare genelor tale. Și te izbăvește ca o căprioară din mâna vânătorului și ca o pasăre din mâna păsărarului. Du-te, leneșule, la furnică și vezi munca ei și prinde minte! Ea, care nu are nici mai-mare peste ea, nici îndrumător, nici sfătuitor, își pregătește de cu vară hrana ei și își strânge la seceriș mâncare. Sau mergi la albină și vezi cât e de harnică și ce lucrare iscusită săvârșește. Munca ei o folosesc spre sănătate și regii și oamenii de rând. Ea e iubită și lăudată de toți, deși e slabă în putere, dar e minunată cu iscusința. Până când, leneșule, vei mai sta culcat? Când te vei scula din somnul tău? Puțin somn, încă puțină ațipire, puțin să mai stau în pat cu mâinile încrucișate! Iată vine sărăcia ca un trecător și nevoia te prinde ca un tâlhar. Dar dacă nu vei lenevi, atunci va veni secerișul tău ca un izvor, iar lipsa va fi departe de tine. Omul de nimic, omul necinstit și viclean umblă cu minciuna pe buze. Face cu ochiul, dă din picioare, face semne cu degetele. În inima lui e vicleșug, pururea se gândește la rău și seamănă gâlceavă. Pentru aceasta fără de veste va veni peste el prăpădul, nimicrit va fi dintr-o dată și fără leac. Șase sunt lucrurile pe care le urăște Domnul, ba chiar șapte de care se scârbește cugetul Său: Ochii mândri, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care plănuiește gânduri viclene, picioare grabnice să alerge spre rău, martorul mincinos care spune minciuni și cel care seamănă vrajbă între frați. Păzește, fiule, povața tatălui tău și nu lepăda îndemnul maicii tale. Leagă-le la inima ta, pururea atârnă-le de gâtul tău. Ele te vor conduce când vei vrea să mergi; în vremea somnului te vor păzi, iar când te vei deștepta vor grăi cu tine. Că povața este un sfeșnic bun și legea o lumină, iar îndemnurile care dau învățătură sunt calea vieții. Ele te vor păzi de femeia vicleană, de limba cea ademenitoare a celei străine. Nu dori frumusețea ei întru inima ta și să nu te vâneze cu genele ei. Că femeia desfrânată umblă după o bucată de pâine, pe când femeia-soție dorește un suflet de mare preț. Oare poate pune cineva foc în sânul lui, fără ca veșmintele lui să nu ardă? Sau va merge cineva pe cărbuni fără să i se frigă tălpile? Așa este cu cel ce se duce la femeia aproapelui său: nimeni din cei ce se ating de ea nu va rămâne nepedepsit. Nimeni nu disprețuiește un hoț pentru că a furat ca să-și astâmpere foamea; dar când a fost prins, el dă înapoi înșeptit, întoarce tot ceea ce are în casa lui. Cel ce se desfrânează însă cu o femeie este lipsit de minte, se pierde pe el însuși făcând astfel; el nu dobândește decât bătaie, iar ocară lui niciodată nu se șterge. Pizma (invidia) trezește mânia omului defăimat și el este fără milă în ziua răzbunării; el nu se uită la nici un preț de răscumpărare, și chiar când îi vei spori darurile, tot nu se împlânzește.” (Pilde 6. 1 – 35)



JURNAL DE GOSPODINĂ

Tort Dobos

Mai întâi se face crema:

- 250gr. unt (nesărat) încălzit la temperatura camerei; se freacă cu 2 linguri pline de cacao de bună calitate (cea olandeză e cea mai bună) cu o lingură de lemn;
- 3 ouă mari se bat spumă cu 5 linguri de zahăr, cu mixerul, pentru 3 minute într-un castron de metal sau sticlă care apoi se așează pe baie de aburi și se bat în continuare aproximativ 15-20 minute până capătă o consistență groasă, iar spuma nu mai are bășicuțe de aer. Nu trebuie încălzită prea tare, doar cât să fie la temperatura corpului, să nu ardă.

Se dă la o parte de pe baia de aburi și se mai poate bate 2'-3' cu mixerul în timp ce castronul se așează puțin în apă rece ca să se răcească puțin compoziția.

În crema de unt se incorporează câte 2 linguri odată din cremă de ouă, mestecând pentru omogenizare, continuând tot așa până se amestecă cele două compoziții, iar la final se adaugă câteva picături de esență de rom.

Când crema este gata se trece la coptul de foi. Tortul se assemblează pe măsură ce se coc foile. Prima foaie (răcită puțin) se așează pe platou și se unge cu un strat subțire de cremă, apoi cea de-a doua foaie și tot așa. Ultima foaie poate fi acoperită cu cremă și decorată după gust.

Foile:

Se face o cocă de pandișpan din 8 ouă mari. Albușurile se bat spumă cu un praf de sare. Gălbenușurile se bat spumă cu 8 linguri de zahăr și 2 lingurițe de praf de copt. Se cern 7 linguri de făină peste gălbenușuri, se adaugă și spuma de albuș și se amestecă ușor prin rotire cu lingura de lemn numai atât până nu se mai vede făina.

Se tapetează cu făină sau hârtie de copt o tavă rotundă cu inel detașabil și se așează în jur de 2-3 linguri de compoziție și se împrăștie uniform într-o grosime de 4-5mm. Se coace fiecare foaie aprox. 8'-10' la 180°.

Rețetă primită de la doamna Alina Săndulescu.

POVESTEA VORBEI

„Știe boierul ce-i meșnița!...” Această expresie ar presupune că boierul, om care face parte din „înalta societate”, pentru că se bucură de multe privilegii, cunoaște toate felurile de mâncăruri. Poate că este o expresie pe care unii o știu, dar vom încerca să o explicăm în puține cuvinte pentru cei care nu au auzit-o până acum.



Ce este de fapt meșnița? Meșnița este o mâncare preparată din grâu, orez, mălai sau mei, fiert în lapte dulce. Adică un fel de păsat sau terci. Acest fel de mâncare însă, era specific doar oamenilor săraci, care, deși munceau de dimineața până seara, nu își permiteau luxul de a mânca numai pâine albă și fripturi. Și în ciuda faptului că mâncau

meșniță, tot își duceau traiul de zi cu zi și poate că erau mai fericiți decât boierii, fiind săraci, dar curați și cinstiți. Așadar, de unde ar putea să știe boierul ce-i meșniță? De unde să știe ce e terciul, el fiind învățat doar cu pui la ceaun, cu purcei cu mărul în gură, cu viței îngrășați, cu chorizo, cu jambon, cu pancetta și cu altele? Gândind la aspectele vieții moderne de astăzi, putem lesne înțelege că cei care au pretenția că sunt boieri, nu cunosc problemele celorlalți (ale săracilor) în profunzimea lor. Și ceea ce este bun pentru unii, poate să nu fie ușor de digerat pentru alții. Deci nu toate problemele au aceeași soluție. Cazuri diferite, soluții diferite!

COLȚUL COPILĂRIEI

COLINDE O, ce veste minunată!

O, ce veste minunată!
În Betleem ni s-arată
Astăzi s-a născut
Cel făr' de-nceput
Cum au spus proorocii.

Că la Betleem Maria
Săvârșind călătoria,
Într-un mic sălaș,
Lângă-acel oraș,
A născut pe Mesia.

Pe Fiul în al Său nume,
Tatăl L-a trimis în lume,
Să se nască
Și să crească,
Să ne mântuiască.



Trei crai de la răsărit

Trei crai de la răsărit
Spre stea au călătorit
Ș-au mers după cum citim,
Până la Ierusalim.
Acolo dac-au ajuns,
Steaua-n nori li s-a ascuns;
Și le-a fost a se plimba,
Prin oraș a întreba.

Craii dacă au plecat
Steaua iar s-a arătat
Și a mers pân-a stătut
Und-era Pruncul născut.



Unde s-a născut zicând,
Un crai mare de curând?
Iar Irod împărat
Auzind s-a tulburat.
Pe crai grabnic i-a chemat
Și în taină i-a-ntrebat
Ispitindu-i vru setos
Ca să afle pe Hristos.

Și cu toți s-au bucurat
Pe Hristos dacă-au aflat,
Cu daruri s-au închinat
Ca unui Mare-mpărat.

POEZII
Nu e zăpadă!

*Ce mă fac? Nu e zăpadă!
Nici un fulg nu vrea să cadă
Și dacă nu o să ningă,
Moș Crăciun cum o s-ajungă?*



*Știu! Eu la fereastra mea,
Voi avea covor de nea:
Din perne fulgi or să cadă,
Cern făină și-am zăpadă!*

*Și de pun aspiratorul
Să sufle din tot motorul
Am și viscol pân-la cer!
– Moș Crăciunuun! Vinoooo! E geeer!*

Dragul nostru Moș Crăciun

*Astă seară o să vină,
Pe poteca din grădină,
Dragul nostru Moș Crăciun
Și mă-ntreb: ce o să-i spun?*

*Să îi fac un rezumat
Cu tot ce s-a întâmplat?
Păi... nimic! Am fost cuminte!
Ce se-aude? “minteeee- mintee ...”*



*Aaa! Ecoul! Ce ciudat!
De unde o fi aflat?
Bine, îi spun adevărul...
C-am stricat aspiratorul,*

*Că am spart o farfurie,
Am stricart o jucărie,
Am mai tras mâța de coadă...
Am greșit și... să mă creadă.*

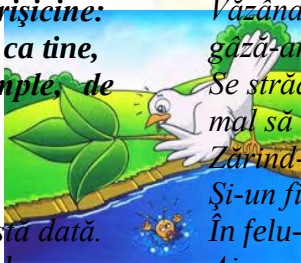
*Și-i promit că nu mai fac.
Moșul o să dea din cap
Și-o să ierte, că e bun,
Dragul nostru Moș Crăciun.*

Porumbelul și furnica

de Jean de la Fontaine

**Pe cât îți stă-n putință, fii bun cu orișicine:
Adesea ai nevoie chiar de mai mici ca tine,
Cum am s-arăt prin două exemple, de
îndată, -
Atâta e în pilde povața de bogată.**

*De mult, de mici ființe e vorba de-astă dată.
Din limpezimea unui râu, sorbea un
porumbel, odată,
Când o furnică a căzut în mijlocul acelei
ape.*



*Văzându-se, ca-ntr-un ocean, sărmana
găză-amenințată,
Se străduia, din răspuțeri, dar în zadar, spre
mal să scape.*

*Zărind-o, porumbelul de milă-a fost cuprins
Și-un fir de iarbă – punte – pe apă i-a întins.
În felu-acesta ajutată,
Ajunse iar pe mal, salvată.
Acolo, sus, un oarecare
Desculț – fiind căldură mare –
Având un arc la el,
Se pregătea să tragă în bietul porumbel,*

Pe care-l și vedea
În oală cum fierbea.
Dar chiar atunci furnica îl pișcă de picior
Și omul se apleacă, iar pasărea, de zor,

O și pornește-n zbor,
Zburând cu ea-mpreună
Și supa bună.

Pagină realizată de doamna Preteasă Mariana Floroiu

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ...

Istoria tiparului

În 1565, neamțul-elvețian Conrad Gesner a fabricat primul instrument de scris. Un grafit a fost introdus într-o bucată de lemn. Numele de grafit vine din greacă de la cuvântul „raphein” care înseamnă "a scrie". Grafitul (carbon negru) a început să fie folosit foarte mult după ce a fost descoperit un mare depozit de grafit în Anglia în 1564. Grafitul lasă un scris mai întunecat decât plumbul dar este atât de moale și de fragil, încât trebuie introdus într-un suport de lemn.



Așa s-a născut creionul din lemn. În 1795 Nicholas Jacques Conte (un ofițer francez în armata lui Napoleon) a inventat o metodă nouă de ardere a grafitului pisat amestecat cu un liant. Tăria creionului depinde de cât lut păstrează grafitul (lutul este folosit ca liant). Mijlocul unui creion încă se mai numește "plumb", deși el este făcut din grafit netoxic. Azi,

fabricarea creioanelor încă are la bază principiul inventat de N. J. Conte.

Începând cu anul 3000 î.Hr. papirusul este folosit în Egipt ca primul suport de scris, înainte de folosirea hârtiei. Era confecționat din fâșii de papirus presate. Membrana exterioară era desfăcută în benzi verticale care se așezau una lângă alta. Suprafața obținută este acoperită cu un lichid gumat peste care se așezau alte benzi orizontale. După presare și uscare se șlefuiuau cu bucăți de piatră sau os.



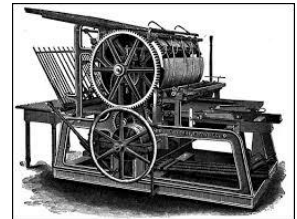
Pergamentul a fost inventat în anii 197—156 î.Hr. Se pare ca acesta a apărut ca urmare a rivalității comerciale și culturale dintre faraonul Ptolemeu și regele Pergam. Faraonul a întrerupt livrarea de papirus către regale Pergam determinându-i pe scribii acestuia să inventeze un nou suport pentru scris – pergamentul – confecționat din piele de oaie, de capră, de vițel, de antilopă și chiar de lup.



Hârtia, asemănătoare cu cea de azi, a fost făcută pentru prima dată în anul 105 d.Hr. de un eunuc de la curtea împăratului Ho Ti în China. Se crede că la început s-a fabricat din textile nefolositoare și apoi din coajă de dud și alte plante din care se produceau țesăturile. Hârtia s-a produs numai în China timp de 500 de ani. În anul 610 a fost introdusă în Japonia, iar în 750 în Asia Centrală. În Europa a fost adusă de Mood și s-a produs prima dată în anul 1150 în

Spania, după care producerea ei s-a dezvoltat și în restul Europei. În Europa, hârtia se obținea din textile nefolositoare. Când a apărut tiparul, a crescut cererea de hârtie și s-a înregistrat o criză de textile, ceea ce a dus la găsirea altor materii prime pentru fabricarea hârtiei. În sec. XIX au început să fie folosite fibrele tulpinilor plantelor.

În 1798 Nicholas-Louis Robert a făcut prima mașină de fabricare a hârtiei care producea doar o singură foaie de hârtie o dată. În timp, lemnul a devenit prima sursă de fibră în fabricarea hârtiei, iar fibrele textile încă se folosesc în fabricarea hârtiei tari. Chiar dacă hârtia este făcută acum de mașini, procesul de bază este același. Fibrele din plante sunt separate și udate, apoi sunt filtrate într-un cuptor și presate ca să dea afară cât mai multă apă. Apa rămasă se va evapora și ea în timp ce fibrele sunt presate tot mai mult pentru ca hârtia să fie plată.



În urmă cu 5000 de ani scribii faraonilor foloseau pentru scriere cerneala neagră, fabricată din seu, gumă arabică și praf de cărbune. Cerneala se păstra uscată sub forma de pastile. La 2500 î.Hr. este semnalată cerneala roșie obținută din cinabru.

Toate acestea, papirus, pergament și hârtie, cerneala și creionul, au fost precursorii la ceea ce urma să fie una din cele mai importante invenții ale umanității și anume tiparul.

În Roma antică, scribii (cei care știau să scrie) scriau pe papirus cu un vârf subțire de metal numit „tylus” făcut la început din plumb.

Istoria tiparului își are originile adânc implementate în istoria scrisului ca formă de manifestare a comunicării gândurilor, sentimentelor și dorințelor oamenilor din cele mai vechi timpuri. În zorii culturii omenești nodurile pe sfoară, bețigașele sau pietrele de diverse forme și dimensiuni exprimau într-o formă materială cuvântul.



După ce mult timp apreciaseră oralitatea, oamenii au descoperit arta vizuală de a reda cuvântul oral cu ajutorul figurii sau ființei la care se făcea referire. Primele dovezi de existență ale tiparului provin din templele și palatele regilor din Sumer și Babylonia din perioada 2291-2122 î.Hr. Ele constau din blocuri de tipar pe care se regăsesc texte scrise în simboluri cuneiforme. Aceste blocuri erau utilizate la tipărirea în clei. Dorința de a consemna stări de fapt sau credințe, idei politice sau științifice, separând însă imaginea de complexul sonor, a dus la dezvoltarea alfabetelor ca adevărate colecții de semne independente care nu mai redau imaginea asociată obiectului sau stării, ci impun ca reprezentare a acestora combinații fie de litere, fie de ideograme sau pictograme.

Dezvoltarea tehnică și științifică a comunităților umane a impus transmiterea cunoștințelor în forma scrisului alfabetic. Primii pași i-au făcut rabinii, chinezii, călugării creștini sau budiști care copiau informațiile scrise pentru a le transmite mai departe.

Primele tehnici de tipărit utilizau blocuri fixe de lemn cu care chinezii tipăreau scrierile budiste pe hârtie încă din secolul VII d.Hr. Din aceea perioadă provin cele mai vechi scrieri din lume pe hârtie.

Un sul de hârtie cu înscrisuri religioase budiste tipărit în 704-751, descoperit în 1966 se află în prezent la templul budist Pulguk-sa din Kyongju, Korea. Alte pergamente tipărite cu înscrisuri budiste se află pe



mici pagode de lemn în templul din Nara, Japonia. În secolul XI, în anul 1040, chinezii tipăreau deja cu caractere mișcătoare utilizând prese de tipar.

Johannes Gutenberg, candidat la titlul de "om al celui de al doilea mileniu creștin", este creditat ca inventatorul presei de tipar. În anul 1450 Gutenberg s-a asociat cu bogătașii Johann Fust și Peter Schoffer pentru a pune la punct prima presă de tipar cu litere mobile din Europa. În



anul 1454 Johannes Gutenberg a tipărit un calendar și celebra Biblie cu 42 de linii pe pagina, lucrare realizată în 170 de exemplare. După moartea sa la Mainz în 1468, timp de cinci secole literele mobile introduse de acesta au rămas neschimbate și au pus în tipar mii de miliarde de cărți.

SFATUL MEDICULUI

Sistemul imunitar

Acest sistem imunitar cuprinde celule zise imunocompetente, organele limfoide care le produc (măduva osoasă, timusul) și cele care le găzduiesc (ganglionii limfatici, țesutul limfoid satelit al tubului digestiv, splina, sângele circulant), precum și diferitele molecule pe care celulele sunt capabile să le producă. El poate fi împărțit în două subsisteme principale, a căror asociere este necesară pentru a lupta eficient împotriva infecțiilor: sistemul imunitar natural și sistemul imunitar adaptativ.

Sistemul imunitar natural:

- Acesta urmărește să împiedice pătrunderea germenilor și îi atacă atunci când ei au depășit barierele externe ale organismului, provocând o inflamație acută. Sistemul imunitar natural este constituit, în afara barierelor fizice, din diferite celule prezente în sângele circulant, precum și cele două tipuri de proteine specializate, complementul și citokinele.

- Barierele fizice cuprind straturile superficiale ale celulelor moarte ale epidermului, precum și substanțele antibacteriene care acoperă pielea și care sunt prezente în sudoare, ca lizozimul. Mucusul dens secretat de celulele situate pe orificiile corpului este capabil să rețină microbi. O altă formă de protecție este asigurată de acizii tari ai stomacului și de către substanțe, ca lactoferina, care se fixează pe elementele vitale ca fierul și le împiedică să intervină în multiplicarea a numeroase bacterii.

- Celulele sângelui circulant sunt fagocitele, care cuprind macrofagele și polinuclearele, care încorporează germenii și îi omoară; celulele "natural killer", care recunosc celulele infectate cu virus, se fixează pe ele și le omoară făcând să pătrundă în ele substanțe chimice letale, mastocitele, care conțin mari granulații de substanțe chimice eliberate de îndată ce primesc o stimulare adecvată.

- Complementul este un sistem enzimatic care cuprinde o serie de cel puțin 20 de proteine diferite care învăluie germenii atunci când aceștia pătrund în organism. Una dintre proteine se

fixeză la suprafața germenului, celelalte componente atașându-se în cascadă. Această reacție are drept rol să atragă fagocitele în afara circulației sangvine spre germene (proces denumit chemotaxie), de a-l face pe acesta "atrăgător" pentru ca fagocitul să se atașeze, să-l ingere și să facă o breșă în membrana lui exterioară, ceea ce antrenează spargerea lui (liza).

- Citokinele cuprind mai ales interferonii, moleculele secretate de către celule ca răspuns la o infecție de origine virală, care protejează celulele învecinate "interferând" cu eliberarea de noi particule virale, plecând de la celula infectată. Alte citokine favorizează dezvoltarea unui țesut nou, ca urmare a leziunilor tisulare de origine microbiană și ajută celulele să elimine germeni pe care îi conțin.

Sistemul imunitar adaptativ:

- Acesta intervine atunci când sistemul imunitar natural nu este suficient pentru eliminarea unui germene. Celulele acestui sistem cuprind limfocitele T și B și substanțele pe care acestea din urmă le elaborează, anticorpii. Spre deosebire de sistemul imunitar natural, sistemul adaptativ se modifică la fiecare infecție cu scopul de a reacționa mai eficient față de microbi pe care deja i-a mai întâlnit.

- Limfocitele conțin la suprafața lor molecule, receptori, care le permit să recunoască antigenele germenilor pe care îi întâlnesc.

- Limfocitele T au două funcții principale. Ele facilitează activitatea altor celule care aparțin sistemului imunitar. Cealaltă funcție principală a lor constă în distrugerea directă a celulelor infectate cu virus.

- Limfocitele B, produse de măduva osoasă, au drept funcție principală elaborarea anticorpilor cu ajutorul limfocitelor T.

- Plasmocitele sunt forma matură a limfocitelor B și locul principal de elaborare a anticorpilor.

- Anticorpii sunt proteine specializate specifice.

Alăturat vă propunem o rețetă naturală pentru imunitate și infecții ale corpului

Tinctură de usturoi cu lămâie

Ingrediente:

- 3 căpățâni de usturoi;
- 4 lămâi potrivite;
- 2l de apă plată.

Mod de preparare:

Se curăță usturoiul și se pisează, lămâile se spală și se taie felii subțiri. Se amestecă usturoiul, lămâia, apa și se pun într-un recipient care se închide ermetic; se pune la frigider timp de 3 zile pentru a se macera. După cele 3 zile se strecoară lichidul și se pune din nou într-un recipient care se închide ermetic și se păstrează la frigider. Această tinctură se ia în felul următor: - **adulți: de 3 ori pe zi câte 30 ml.;** - **copii: de 2 ori pe zi câte 20 ml.**

Beneficiile acestei tincturi sunt:

- Detoxifică organismul și curăță sângele;
- Ajută la afecțiunile gastrice, intestinale și biliare;



- Ajută la prevenirea și tratarea gripei și răcelii;
- Este un tonic puternic pentru persoanele astenice, anemice;
- Ajută la dezinfectarea căilor urinare și curățirea rinichilor;
- Ajută la recuperarea funcției cardiace și este eficient la vindecarea rănilor și cicatricilor după operații;
- Ajută la combaterea mătreții și mâncărimei scalpului, folosindu-l extern;
- Întărește sistemul imunitar.

De multe ori remediile băbești (din bătrâni) sunt leacuri care cu adevărat fac mult mai mult bine organismului decât cele chimicale pe care le găsim în zilele noastre peste tot.

MEDITAȚII

NOAPTEA PĂSTORILOR

de preot Nicolae Floroiu

Într-o noapte preafrumoasă,
Pe un câmp cu iarba verde,
Când roua pe pământ se lasă
Și în ea cerul se vede,
Un păstor, plecat de-acasă,
Stând cu oile de veghe,
Vede-o stea preluminoasă,
Ca o cunună de rege.

Și privind cu ochi setoși
Lumina ce se cobora,
Printre norii albi, pufoși
Și câmpul îl lumina,
De-odat-un înger luminos
I se-arată cum stătea
În fața sa, cu chip frumos,
Și din gură cuvânta:

„-Nu te teme, om păstor,
Și nu te înfricoșa.
Căci pentru voi, pentru popor,
Bucurie vă voi da:

Vi S-a născut Mântuitor,
Al vostru și a toată lumea
În staulul oilor,
Hristos Domnul și Mesia!”

Și de-odată cu-acel înger,
Oști de îngeri s-au văzut,
Ce umpleau pământ și cer
Cu-al lor glas nemaștiut:
„-Slavă celor sus din cer,
Lui Dumnezeu Cel ne-ncăput,
Pace și bunăvoire celor
Ce-n El pururi au crezut!”

Și păstorul a fugit
La ceilalți păstori ca el
Și îndată au pornit
Către staul cu chip vesel.
Și acolo au găsit,
Culcat în fân de stânjenel,
Lângă Maria și Iosif
Pe Pruncul Sfânt în scutecel!